

Pyhäkön Lamppu

Helgedomens Lampa 1/2017

Kristitty ja esivalta s. 6

Kun peruspylväät
murretaan s. 2

Tapio Puolimatka —
totuuden asialla s. 4

KUN PERUSPYLVÄÄT MURRETAA

✍ JUHANA POHJOLA

Maaliskuun alusta samaa sukupuolta olevat voivat solmia avioliiton. Tämä lainmuutos myllertää syvältä yhteiskuntaamme ja hengellistä kenttää. Mitä kysymyksiä se nostaa?

Ensinnäkin se vaikuttaa suhteeseemme esivaltaan. Luterilaisina ja suomalaisina pidämme suurena Jumalan lahjana merkkivuotta viettävää isänmaatamme, jota meidän tulee rakastaa, rakentaa ja puolustaa. Tunnustuksemme mukaan yhteiskunnalliset lailliset järjestykset ovat Jumalan hyviä tekoja ja siksi kristityn tulee välttämättä totella esivaltaa (CA XVI).

Esivalta voi kuitenkin ylittää valtansa. Näin Suomessa tehtiin vuonna 1970 aborttilaissa ja nyt avioliitolain kohdalla. Pian myös näemme, miten yksilön oikeutta toteuttaa itseänsä rajoittavasti ajavassa ajassamme eduskunta käsittelee eutanasiakysymystä.

Ihmisen ehdotonta arvoa Jumalan kuvana, miehenä ja naisena, kohdussa tai vanhuksena ei johdeta kuitenkaan maallisesta lainsäädännöstä. Tämä arvo on jokaisella ihmisellä luotuisuutensa perusteella Jumalalta saatuna! Siksi eduskunnalla ei ole valtaa sitä myöskään pois ottaa tai muuksi muuttaa. Ihmiselämän pyhyys on loukkaamaton. Miehen ja naisen välinen avioliitto lasten turvana on luovuttamaton. Yhdessä muun kristikunnan kanssa emme milloinkaan voi hyväksyä näitä elämää turmelevia lainmuutoksia. Emme voi omassa elämässämme ja kutsumuksessamme toimia näiden lakien mukaan. Kansalaisina voimme ajaa eri laillisten kanavien kautta elämää ja perhettä suojelevia ratkaisuja yhteiskunnassamme. Tarvitaan myös keskinäistä tukea esimerkiksi koulujen opetustyössä palvelevien kesken.

Toiseksi tämä ravistelee uskonpuhdistuksen juhlovuotta viettävää luterilaista kenttää Suomessa. Surullista on ollut nähdä, miten historiallisessa erityisasemassa oleva Suomen ev.lut. kirkko on murentunut avioliittokysy-

myksenkin kohdalla. Ensiksi se lakkausi kutsumasta homosuhteissa elämistä synniksi. Sitten se vaivihkaa hyväksyi työntekijöidensä elämisen rekisteröidyissä parisuhteissa. Sen jälkeen kaikki piispat laativat papeille ohjeen rukouksesta parisuhteensa rekisteröineiden kanssa ja puolesta. Nyt arkkipiispa Mäkinen antoi rohkaisuviestin halukkaille papeille vihkiä sateenkaaripareja. Kun siis valtakirkossa homosuhteita pidetään oikeina ja Jumalan mielen mukaisina, mikä todellinen syy voisi enää pidättää vihkikaavan laatimista Tanskan, Norjan ja Ruotsin kansankirkkojen esimerkin mukaisesti?

Jotkut saattavat vielä kuvitella, että valtakirkossa jäisi lopulta tilaa opettaa ja toimia vastoin tätä kehitystä. Sen harhaluulon tulisi karista, kun muistelee naispappeuden toteutusta. Harha pyytää ensin olemassaolleen hyväksyntää, sitten tasa-arvoista asemaa totuuden rinnalla ja lopuksi se ei siedä totuutta lainkaan. Rakkauden ja suvaitsevaisuuden nimissä ei tulla suvaitsemaan Raamattuun pitäytyviä, joiden toiminta nähdään suvaitsemattomana ja syrjivänä. Ei tarvita profetan viittoa, kun voi jo nyt sanoa, että edessä ovat suuret takinkääntövuodet, kunnes kirkkokansa on laajalti sopeutettu ja muutamat kirkolliseen saarekkeeseen jääneet ”änkyrät” ovat eläköityneet tai heidät on potkittu pois kirkon viroista.

Kolmanneksi tämä on haaste Lähetysliikkeen kunnalle. Monen mielessä on jae: ”Kun peruspylväät murretaan maahan, mitä voi vanhurskas tehdä?” (Ps. 11:3) Ensinnäkään emme voi kääristyä tai jäädä voivottelemaan maailman kehitystä. Jos yhteiskuntamme on muuttunut pakanalliseksi, paljon synkempään maailmaan Herra lähetti keran apostolinsa voimallisen evankeliumin kanssa. Toiseksi meidän tulee tunnustaa ja tiedostaa, että ajan henki on meitä itse kutakin väkevämpi. Siksi meidän tulee kestävästi itse elää Jumalan sanan äärellä ja syntien anteek-

siantamuksen ateriasta. Kolmanneksi saamme rohkeasti elää seurakuntina. Meillä on vaihtoehto tarjottavana valtakirkon sekamelskassa eläville, jotka etsivät luotettavaa luterilaista kotia. Meillä on tarjota Jumalan sanan apu niille, jotka oman rikkinaisen seksuaalisuutensa tai väärin elämänvalintojensa keskellä Jumalan pyhyden pysäyttämisenä etsivät armoa Kristuksen haavoissa. Meillä on tarjota kasvukoti lapsillemme ja nuorillemme, jotka joutuvat kohtaamaan yhä hämmäntävämmän maailman. Neljänneksi me saamme tarjota yhteistyön kättä kaikille niille ryhmille ja tahoille, jotka eivät halua mennä mukaan valtakirkon harhaan vaan etsivät luterilaista tietä eteenpäin. Viidenneksi me saamme rukoilla kansamme puolesta. Presidentti Kyösti Kallion rukouksen alku talvisodan ajalta johdattakoon meitä siihen:

Taivaallinen Isämme, katso armossasi kansamme puoleen. Sinä olet luonut sen ja rakastat sitä. Sinä näet, että se on mitä suurimmassa vaarassa. Siksi rukoilemme Sinua: Herra, auta meitä hädässämme äläkä anna meidän hukkuu. Lahjoita kääntymys synnin ja laittomuuden tieltä, jotka johtavat kansamme tuhoon. Herra, armahda meitä!

MIESTENVIIKONLOPUSSA POHDITTIIN MIEHUUDEN VIISIÄ KASVOJA

 KARI PUUSTINEN

Reilut 40 miestä ympäri Suomea kokoontui 27.–29.1. miestenviikonloppuun Hupeliin Tuusniemellä. Alustuksista vastasi Sami Gråsten Kuopion Pyhän Pietarin luterilaisesta seurakunnasta. Hän on keittänyt vuosien ajan aineistoa aiheesta.

SANOMA OSUI JA UPPOSI

Viikonlopun aikana miehuusteemaa lähestyttiin viisien kasvojen kautta: kuningas, taistelija, rakastaja, mentori ja ystävä. Gråstenin alustus aiheesta kuningas alkoi tarinalla omasta perheestä. Sanoma osui ja upposi. Joku kuivasi silmäkulmaansa muistellesaan omaa isäsuhdettaan tai hukattuja hetkiä lastensa kanssa. Alustus toi kuitenkin myös helpotuksen huokauksen ja toivon häivähdyksen: koskaan ei ole liian myöhäistä!

Taistelija on suojelija ja joutuu joskus tekemään vaikeita asioita.

- Taistelija astuu rakkaidensa ja kaiken sen väliin, joka voi heitä vahingoittaa, Gråsten alusti.

Rakastaja opettelee tuntemaan naisen syvimmat tarpeet ja kuuntelemaan hyvin. ”Samoin, te miehet, eläkää vaimonne kanssa ymmärtäväisesti” (1. Piet. 3:7).

- Toimi tietoisesti menestyäkseksi naisen kanssa, sillä vaistosi ohjaa

Lähetysshiippakunnan miestenviikonloppussa keskusteltiin tärkeistä miehuuteen liittyvistä teemoista.

sinua väärin; hän on nainen, ei mies, Gråsten tiivisti.

Mentori on ”joku, joka jättää jäljen”. Vanhempi mies saa mentorina tarkoituksen elämän jälkimmäiselle puoliskolle, ja nuori saa mentorilta viisautta, toivoa, suuremman näyn sekä rohkaisua.

- Sellainen on köyhä mies, joka elää elämänsä ilman muita miehiä, Gråsten kiteytti.

Viimeisinä kasvoina käsiteltiin ystävä. ”Ei ole hyvä ihmisen olla yksinään...” (1. Moos. 2:18). Kurottaudu kohti muita miehiä ja ole läsnä siellä missä olet. Todellinen ystävyys on sielun puhetta.

MIESTENVIIKONLOPPU PERHEEN PARHAAKSI

Miikka Nummenpään Mikkelin Tiituksen luterilaisesta seurakunnasta ei ollut vaikeaa jättää kolmea pientä las-

ta ja neljättä lasta odottavaa äitiä kohti viikonlopuksi.

- Tämä ei ole perheeltä pois, vaan olen täällä heidän vuoksensa. Keskustelut pienryhmissä Raamattuun pohjautuvista arvoista ja oman vastuun ymmärtämisestä ovat rohkaisseet kilvoittelemaan kristittyinä miehenä ja perheenisänä, Miikka iloitsi.

Miesten kommentit viikonlopusta olivat positiivisia: ”Korkealla profiililla ja rennolla otteella! Veljellinen! Rohkaiseva! Uudistava! Bold! Ruukiista! Positiivisella tavalla ahdistava! Herättävä! Välttämätön! Innostavasti haastava! Vavisuttava! Ylitti odotukset! Vetää sanattomaksi! Kaikki ja oimme saman kivun! Kokoontumisoa odottava! ...”

Pyhäkön lamppu 1/2017

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Utisia
- 4 Tapio Puolimatka – totuuden asialla
- 6 Kristitty ja esivalta
- 8 Jesajan näky Jerusalemistä
- 9 Sana ja tunteet
- 10 Yksin Kristus – Solus Christus

”Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut” 1. Sam 3:3

- 11 Voiko kärsivä ihminen uskoa Jumalan hyvyyteen?
 - 12 Att leva som kristen under världsliig överhet
 - 14 Pappisvihkimys Addis Abebassa
 - 15 Hartaus
 - 16 Ensimmäistä kertaa äidin haudalla
- Kannen kuva: Jacob Adriaensz Backer: Veroraha

TAPIO PUOLIMATKA – TOTUUDEN ASIALLA

PEKKA-TAPIO HYPPÖNEN JENNIINA NUMMELA

Tapio Puolimatkan nimi liittyy erottamattomasti ajankohtaiseen avioliittokeskusteluun.

Kaikki alkoi, kun eduskunnan lakivaliokunta pyysi häneltä asiantuntijalausuntoa sukupuolineutraalin avioliittolain yhteiskunnallisista vaikutuksista. Jyväskylän yliopiston kasvatustieteiden professori teki työtä käskettyä. Laajasti perustellussa lausunnossaan Puolimatka kyseensalasti perinteisestä käsityksestä poikkeavat avioliitot.

Kuinka imatralaisen viisilapsisen perheen pojasta kasvoi työkseen totuutta etsivä filosofi?

- Minulle tuli 12-vuotiaana ikään kuin herätys, elämän tarkoituksettomuuden kokemus. Aloin lukea Raamattua. Luin sen läpi kolme kertaa siihen mennessä kun olin 15, Puolimatka taustoittaa.

- Kun löysin Jumalan, heräsi kysymys, että onko tämä totta, vai jonkinlainen subjektiivinen kokemus. Se älyllinen kysymys oli minulle hirveän vahva heti silloin 15-vuotiaana – kysymys totuudesta.

- Yksi ratkaiseva yllätys oli, kun kävin kuuntelemassa Per Wallendorfia, joka saarnasi ruotsinkielisessä seurakunnassa. Jeesus sanoo, että ei anneta muuta merkkiä kuin Joonaan merkki. Jeesus on todistus. Eli se ei olekaan sitä, että minä yritän hakea jumalatodistuksen, vaan että Jumala antaa todistuksen.

Operaatio Mobilisaation kautta nuori mies pääsi maailmalle.

- Lähdin 19-vuotiaana Intiaan. Vietin aikaa Turkissa, Iranissa, Afganistanissa, Pakistanissa, Intiassa, ja sitten olin vielä Logos-laivan mukana Singaporessa, Vietnamin ja Sri Lankalla. Näin hindulaisen, islamilaisen ja buddhalaisen kulttuurin ruohonjuuritasolla.

Sitten alkoivat filosofian opinnot, jotka jatkuivat Amerikassa.

- Aika Jerusalemissa oli myös ratkaiseva, minähän olin kuusi vuotta siellä. Nämä ovat kaikki valtavia ikkunoita. Koko elämä on ollut etsintää.

Puolimatka on halunnut jakaa löytämänsä muiden kanssa kirjoittamalla kirjoja.

- Minulle se on ollut pitkä tie, mutta jos on joku vastaavanlainen ihminen, tai nuori, niin yritän antaa sen, mitä olen sieltä oppinut.

TOTUUS KUTSUMUKSENA

Viime vuosina Puolimatka on paneutunut perheen asiaan.

- Tämä perhejuttu tuli itse asiassa hirveän myöhään, kun eduskunnasta pyydettiin antamaan siitä lausunto. Aluksi soitin, etten ehdi enkä halunnut, kun tajusin, että siitä ei seuraa mitään hyvää. Mutta sitten muutin mieleni. Aloin tutkimaan asiaa systemaattisesti. Sitten näin, miten vakava juttu se on.

- Ja nyt tässä prosessissa selviää, että kristillinen avioliittokäsitys suojelee aikuisia ja ennen kaikkea tietysti lasta. Ainoa, mikä suojelee lasta, on lapsen oikeus isään ja äitiin.

Totuus on Puolimatkalta henkilökohtainen kutsumus. Samalla se on ihmistä suurempi asia.

- Totuus on koko ajan näkökulmani. Ajatellaanpa seurakuntaakin. Jos minä yksin pohdin asioita, itsepetoksen vaara on olemassa koko ajan. Seurakunta tuo Jumalan sanan ja sakramentit. Se on objektiivinen kritiikki koko minun syntisyyttäni ja itsepetostani kohtaan. En voi luottaa itseäni tällaiseksi, koska helposti alan tulkita asioita urakehityksen ja maineen kannalta, sen sijaan että pitäisin kiinni totuudesta.

- Totuuden rakkaus on niin hauras. Muut rakkaudet ovat niin vahvoja. Totuuden rakkautta pitää ruokkia. Totuudesta joutuu maksamaan, varsinkin, jos fokusoi sellaiseen asiaan, jossa juuri nyt propaganda, valhe ja myytit hallitsevat.

TOTUUDENJÄLKEISESTÄ AJASTAMME

Onko Suomi muuttunut? Millainen kuva professorille opiskelijoiden kautta välittyy?

- Vahva kokemukseni on, että ihmisyyden ei muutu. Jos opetan vaikka

etiikkaa ja puhun vaikka omastatunnosta, se on vaan niin yleisinhimillinen keskeinen ulottuvuus ja koskettaa ihmistä.

Isossa kuvassa muutoksia on nähtävissä. Nuoruvuosisien Imatralalla tunnustettiin avoimesti väriä.

- Sehän oli hyvin marxilaista aikaa. Se maaperä oli itse asiassa aika kovaa, kun vertaa nykyaikaan. Siihen aikaan oli ideologia, oli kokonaisvaltainen kuva elämästä, vaikka siitä, mikä on elämän tarkoitus. Nykynuori on hämmennyksessä, kun ei ole mitään systeemiä.

Lähihistoria ei välttämättä rohkaise ihmisiä totuuden etsintään.

- Yksi tekijä on, että suurin osa niistä, jotka menivät marxilaisuuteen, joutui pettymään siihen. Paljastui, että systeemi, johon he uhrasivat energiaa ja uskoa olikin hirvittävän korruptoitunut.

- Nyt ei ehkä ole syntynyt uutta ideologiaa, paitsi ehkä tämä sukupuolivähemmistöjen asia. Siinä on sama ajatus: sorrettu luokka, ihmisryhmä, jolle haetaan oikeuksia. Itse asiassa ei huomata, että viedäänkin kaikkein hauraimmalla ihmisryhmältä eli lapsilta kaikkein perustavimmat oikeudet.

Kristitty voi kuitenkin vaikuttaa rakentavasti totuuskysymyksissä.

- Itse koen velvollisuutena, johtuen ihan tästä asemasta, että tutkin asioita. Tehtävänäni on antaa tieto ihmisille, vaikkeivät he pystyisi ottamaan sitä vastaan. Se on velvollisuus. Tieto voi mennä kuuroille korville. Silti velvollisuuteni on antaa se. Jos en anna tietoa, menetän se itsenkin. Jokaisella on oma kutsumus. Meidän täytyy vain antaa se eteenpäin jossakin muodossa.

TOTUUS PERHEESTÄ

Eikö ole sama, millaisia perheitä Suomessa on?

- Historiasta nähdään, että perheen ideana on sitoa isä, äiti ja lapsi perheenä. Äidin on vaikeaa pärjätä ilman isää. Isä tarvitaan äidin tueksi. Lapsi tarvitsee isän ja äidin, koska identiteetti muodostuu siinä.

- Bolševikit hävittivät avioliittolainsäädännön vuonna 1918. Avioero oli pelkkä ilmoitusasia. Viidentoista vuoden sisällä alettiin tiukentaa avioliittolainsäädäntöä, koska syntyi katulapsiongelma. Sitä on kokeiltu myös Ranskan vallankumouksessa, ja sitä on analysoitu myös antiikin Kreikassa ja Roomassa.

- Kun avioliittoinstituutio heikkenee ja seksuaalivapaus lisääntyy, lapset jäävät heitteille ja traumatisoituvat. Ja kun lapset traumatisoituvat, he eivät pysty antamaan enää panostaan yhteiskunnan rakentamiselle. Traumatisoitu lapsi maksaa paljon yhteiskunnalle sen sijaan että tuottaisi.

- Lapsen hoitaminen vie lähes 20 vuotta. Tarvitaan kaksi, jotka hoitavat. Ei tämä ole yksityisasiä. Tämä ratkai-

see koko yhteiskunnan tulevaisuuden. Ja tietenkin lapselle se on hirvittävä tragedia. He jäävät vaille isän ja äidin rakkautta. He kokevat sen aina hylkäämiseenä. Ihminen on luotu rakkautta varten. Ajatellaan, että jos lapsia tuotetaan keinotekoisesti, he eivät ole koskaan tienneet mitään isästä. Tutkimusten mukaan kyllä he alkavat viisivuotiaina kyselemään, missä isä on. Miksei isä rakasta?

Ei siis ole sama, millaista perhemallia yhteiskunnallisesti tuetaan?

- Ei tietenkään. Samaa sukupuolta olevat perheet erottavat rakenteellisesti lapsen aina isästä tai äidistä. Vaikka he olisivat kuinka ihania ihmisiä yksilöinä, se ei muuta tosiasiaa, että lapsella on identiteetti, joka muodostuu alkuperän kautta, ja lapsi haluaa tietää

alkuperänsä. Herää kysymys, miksi isä tai äiti hylkäsi.

- Me ollaan myös hyvin biologisia olentoja. Biologinen yhteys lisää todennäköisyyttä, että lapsi saa hyvän elämän.

TOTUUS SEURAKUNNASTA

Millainen merkitys kristityillä vanhemmilla ja seurakunnilla on tässä ajassa?

- Me emme oikeastaan voi mitään, jollei Jumala tee jotain. Ihmisten sydämet ovat lukossa ilman Kristusta.

- Keskuksessa ei saa olla, mitä me teemme tai mitä meidän pitäisi tehdä, vaan ihan pelkästään Kristuksen sovitystyö, mitä Kristus on tehnyt, evankeliumin ydin. Voiman täytyy tulla ulkopuolelta. Voima saadaan vaan sillä edellytyksellä, että ollaan evankeliumin keskuksessa.

- Nythän koetaan syyllisyyttä, jos vaikka ajatellaan perhe-elämää. Siksi muutetaan lait, jotta synti pyyhkiytyisi. Mutta eihän synnin syyllisyys siinä katoa, vaan se katoaa ainoastaan Kristuksen veriuhrin kautta. Seurakunnan tehtävä on valaista Kristuksen työtä, valaista, mitä Kristus on tehnyt. Ja viis siitä, miltä se ihmisistä kuulostaa. Eihän Jeesuskaan välittänyt siitä, mitä juutalaiset ajattelivat.

Puolimatka vierailee aika ajoin Lähetyshiippakuntaan kuuluvassa Jesajan luterilaisessa seurakunnassa, Jyväskylässä.

- Seurakunnan vahvuus on, että saarna on perusteellinen, siihen on kunnolla aikaa. Toiseksi painopiste on Kristuksen työssä. Ja messuhan on hyvin keskittynyt tähän, se vie Kristuksen uhrin hyvin vahvasti.

TOTUUS ELÄMÄNILOSTA

Oma perhe pitää Tapio Puolimatkan ”elämässä kiinni”. Puolimatkan perheessä on 9-vuotias Mikael-poika, jolla on Downin syndrooma. Puolimatka syttyy ilosta kertoessaan hänestä.

- Hänen voimansa on elämänilossa.

Perhe on saanut Mikaelissa suuren siunauksen.

- Jeesus sanoo: Joka ottaa yhden tällaisen lapsen tykönsä, siinä on ihan oma siunaus. Jokaisessa lapsessa on siunaus. Näissä kaikkein hauraimmissa on erityissiunaus.

- Jos ajattelen omaa elämäni, se on paras asia, mitä minulle on tapahtunut.

KRISTITTY JA ESIVALTA

ANSSI SIMOJOKI

WIKIMEDIA COMMONS

Maallinen valta oli niitä suuria kysymyksiä, jotka uskonpuhdistuksen oli ratkaistava. Rooman keisarivallan päättynyt Länsi-Euroopassa 400-luvulla ja vaihtuessa eri kuningas- ja keisarikuntiin Rooman kirkko ja sen piirissä kasvava paavin valta alkoivat esiintyä yhtenäisenä rinnakkaisena valtakuntana. Maallisen vallan piti saada valtuutuksensa Roomasta. Paavin valta lopulta väitti olevansa kahden miekan kantaja, kaiken hengellisen ja maallisen vallan lähde.

Politiikan käytäntö vaihteli vuosisadasta, keisarivallasta ja sodasta toiseen. Katoliset majesteetit saattoivat sotia paavia vastaan ja hävittää Rooman kaupunkia. Itse ajatus ja oppi jatkoivat elämäänsä kirkon kanonisessa laissa. Paavin maallisen vallan perintömaa oli Kaarle Suuren valtakunnasta jäänyt Italian Kirkkovaltio, joka katosi Garibaldin yhdistäessä Italian 1870, mutta jonka Mussolini palautti Roomaan pikkuruisena Vatikaanivaltiona 1929.

LUTHER VASTUSTI PAAVIN MAALLISTA VALTAA

Kun Luther vuoden 1520 lopulla poltatti Wittenbergissä kanonisen lakikirjan vastauksena pannauhkausbullaansa, hän hyökkäsi 1000-vuotista ajatusperinnettä vastaan. Paavilla ei ole Jumalan oikeuden mukaan mitään maallista valtaa. Käytännössä se myös näkyi Lutherin elämässä. Hänen turvallisuutensa riippui saksalaisesta esivallasta, keisarista ja ruhtinaasta, ei Rooman paavista.

Ajatus hengellisestä vallasta maallisen vallan yläpuolella puhkesi uudessa muodossa myös uskonpuhdistusajan protestanttien poliittisen teologian liikkeissä: Sveitsin reformoitu uskonpuhdistus, uudestikastajat, Saksan talonpoikaikapinan johtaja Thomas Müntzer, Westfalenin Münsterin Jan van Leyden, Englannin puritaanit ja muut, jotka pyrkivät rakentamaan Jumalan suoran vallan eli teokratian maan päälle. Kristus julistettiin Jean

Calvinin Geneven hallitsijaksi. Se johdatti rasittavan ahtaaseen kirkolliseen poliisivaltioon.

Luterilaisessa uskonpuhdistuksessa – paavin ja teokratian välissä – oppi maallisesta vallasta oli tärkeä. Siksi oppi maallisesta vallasta sisältyy Tunnustuskirjoihin. Kristityt saavat Jumalan sanasta sekä maallisen että hengellisen vallan opin. Sitä tarkoittaa puhe hengellisestä ja maallisesta regimentistä eli hallintavallasta. Niitä kahta ei saa sekoittaa keskenään. Niitä ei voi myöskään erottaa toisistaan, koska kristityt elävät koko ajan molempien piirissä. Ei ole näkymätöntä kirkkoa. Oikea kirkko kristittyineen aina näkyy ja kuuluu yhteiskunnassa tuntomerkeissään.

JUMALA KÄYTTÄÄ MYÖS EIKRISTILLISTÄ ESIVALTAA

Jumala on luonut maallisen, ruumiillisen elämän, ohjaa ja ylläpitää sitä hedelmöitymisestä kuolemaan ylläpitämällä avioliittoa ja kotia, jonka suojakuppu on maallinen yhteiskunta, esivalta. Maallista valtaa toteutetaan laein, poliisitoimin ja asein.

Maallinen valta voi olla kristillinen, jonkin muun uskonnon piirissä toteutettu tai kokonaan vailla uskonnollisia tuntomerkkejä. Luther opetti, että vääräuskoinen Turkin sulttaani oli Osmannien valtakunnan laillinen esivalta. Esivalta voi vaihdella entisaikojen vapaiden miesten käräjäkivistä loisteliaaseen keisarinvaltaan tai arkisempaan demokratiaan. Jumalan asettaman avioliiton suojeleminen ja sääntely kuuluu maallisen esivallan tehtäviin. Esivalta ei luo Jumalan asettamaa avioliittoa vaan suojelee sitä ja säätää sen lainmukaiset muodot. Esivalta voi luovuttaa vihkimisoikeuden niin halutessaan kirkolle tai pidättää sen itsellään, koska avioliitto pyhyydestään huolimatta ei ole sakramentti. Esivallan tehtävänä on suojella henkeä ja omaisuutta. Sitä varten se verottaa kansalaisia ja ylläpitää poliisi- ja sotilasvoimia. Esivalta käyttää yhteisen turvallisuuden ja hyvän toteuttamiseen

sellaisia keinoja, joita ei ole kenelläkään yksityisellä kansalaisella: verottaminen, voiman käyttäminen, rankaiseminen. Tällainen valta eli esivallan miekka ei kuitenkaan ole esivallan oma vaan Jumalan sille antama oikeuden ylläpitämiseksi ja suojelemiseksi. Tämän hirmuhallitsijat ja diktaattorit ovat historian kuluessa unohtaneet ja joutuvat väärinkäytöksistään ankaralle tuomiolle viimeisenä päivänä.

LUONNONOIKEUS JA KYMMENEN KÄSKY ESIVALLAN RAJOINA

Esivallalla on rajat, joita sen ei ole lupa rikkoa ilman, että yhteiskunta saa vakavia vaurioita. Jos esivalta on sellaiselle tielle lähdössä, kirkon on opetettava asia oikein. Kristityillä ei sellaisissa tilanteissa ole lupa totella esivallan lakeja ja määräyksiä. Valitettavasti vuosisataisen valtiokirkollisuuden vallitessa ja sen perintönä luterilaiset suurin joukoin ajattelivat, että esivaltaa on aina ja kaikissa oloissa kyselemättä toteltava.

Esivalta ei kuitenkaan saa tehdä tai vaatia mitään, mikä on vastoin Jumalan sanaa ja voimassa olevaa oikeusjärjestystä. Esivaltaa sitoo jumalallinen luonnonoikeus, johon lainsäädännön ja kaiken oikeuden on perustuttava. Tuo luonnonoikeus tiivistyy dekalogissa, kymmenessä käskyssä.

Jumalallista oikeutta ei saa himmentää ja syrjäyttää ns. positiivisella vahvimman oikeudella. Kaikesta politiikan kuonasta puhdistettuna Nürnbergin sotarikosoikeudenkäynnit v. 1945–1947 olivat luonnonoikeuden voitto kansallissosialismin oikeuspositivismista, vahvimman, viime kädessä Johtajan (*Führer, Vozd, Puhemies*) tahdosta: rikokseen syyllistymättä ei rikollisia käskyjä saanut antaa eikä totella! Vaikka viattomien verestä ryvettynyt Neuvostoliiton johto jäi tuomitsematta, se on tutkimuksessa ja historiankirjoituksessa moninkertaisesti osoitettu syylliseksi ja tuomittu tutkimuksen ja tieteen kunniatuomioistuimissa.

Esivallalla ei ole valtuutuksia tehdä tai vaatia mitään, mikä on vastoin Jumalan sanaa ja dekalogia, kymmentä käskyä.

KRISTITYN ON TOTELTAVA ENEMMÄN JUMALAA KUIN IHMISTÄ

Nykyaikana meitä ympäröi länsimainen demokraattinen oikeuspositivismi, jossa oikeasta ja väärästä päätetään mielipidetiedusteluihin ja äänestystuloksilla. Siitä, mikä on oikeaa ja väärää, päättää – vallankumouslaulun sanoin – ”kansa kaikkivaltias”. Kansan määräysvallalla on kuitenkin samat rajat kuin keisareilla, kuninkailla ja diktaattoreilla: Jumalan sana. Sillä tarkoitetaan dekalogin ulkonaista, maallista käyttöä eli Jumalan lain, luomisen lain, ensimmäistä käyttötappaa yhteisessä elämässä. Kirkon ja yhteiskunnan kasvavassa turmeltumisessa moni pelokas tai muuten vain tuulenhaista ja vaikeroi, mikä mahtaisi olla Jumalan tahto. Luther sanoo siihen karskisti: ”Älä vaikeroi, vaan lue katekismuksesta Jumalan kymmenet käskyt. Seuraa käskyjä, niin teet Jumalan tahdon!” Tästä uskonpuhdistaja jätti myös hyvän esimerkin luterilaisilleen.

Länsimaiden nykyisen kaamean

laittomuuden tila vaatii kristittyjä kuulemaan enempi Jumalaa kuin ihmisiä ja seuraamaan Jumalan tahtoa vaikka kuinka pienessä vähemmistössä, koska vain Jumalaa tottelevalla vähemmistöllä on kaikki nykyisen ja tulevan elämän lupaukset.

Katekismus kysyy: ”Mitä se on?” Toisen käskyn kohdalla se on samaa kuin pidättäytyminen kaikista kirkon ja yhteiskunnan tilaisuuksista ja hurskastelevista puheista, joilla on edistetty ja edelleen edistetään Jumalaan vetoamalla, Jumalan nimeä väärinkäyttämällä, Jumalan tahdon vastaisia ratkaisuja valtiossa ja kirkossa.

Neljännän käskyn kohdalla se on samaa kuin siitä perusasiasta kiinni pitäminen, että Jumala on luonut sukupuolet miehen ja naisen välistä avioliittoa varten. Sukupuoli ei ole kokemus vaan biologinen tosiasia. Poikkeukset eivät kumoa sitä, vaan vahvistavat säännön.

Viides käsky kieltää tappamasta syntymättömiä lapsia, vaikka valtion

lait antavat sellaiseen luvan. Käsky kieltää myös armon ajan keinotekoisien lyhentämisen ns. eutanasiassa.

Kuudes käsky suojelee ihmisiä avioliittoa varten sekä avioliitossa että naimattomuudessa. Avioliitto on paljon enemmän kuin sen antama lihallinen nautinto. Avioliitto on Kristuksen ja uskovan keskinäisen liiton elävä malli uuden ihmiselämän luomista ja hoitamista varten. Kaikilta muilta sukupuolisuhteilta, homoseksualismilta, raiskauksilta, lasten hyväksikäytöltä jne. puuttuu synnin kauhistuksina Jumalan tahdon antama hyvä omantunto. Siksi noiden syntien harjoittajat niin kiihkeästi vaativat synnin hyväksymistä.

Kristityn ja esivallan suhde on ulkonainen. Kuitenkin ulkonaisten velvollisuuksien hoitaminen ja vastuunkantaminen yhteisessä elämässä oikeuden ja lakien mukaan antaa tällä elämänalueella hyvän omantunnon (Room. 13:5).

JESAJAN NÄKY JERUSALEMISTA

✍️ ANTTI LEINONEN

📷 SAMULI SIIKAVIRTA

Jesaja toimi Jumalan kutsumana profeettana neljän Juudan kuninkaan hallintoaikana 700-luvulla eKr. Hänen näkynsä kuitenkin liittyvät paljon laajempaan aikajaksoon. Ennustus kantaa aina Jerusalemin toisen temppelin vihkimiseen, vajaat 250 vuotta Jesajan ensimmäisen näyn jälkeen. Ja itse asiassa hänen näkynsä käsittelee koko maailman historiaa luomisesta uuteen luomiseen. Tässä maailmanhistorian kulussa Jesajalla on kuitenkin tietty kiintopiste: hänen profetiansa liittyy erityisesti Jerusalemiin. *”Jesajan, Aamoksen pojan, näky, jonka hän näki Juudasta ja Jerusalemistä Ussian, Jootamin, Aahaan ja Hiskian, Juudan kuningasten, päivinä.”* (Jes. 1:1)

JUMALAN KUNINKUUS TOTEUTUU LITURGISESTI TEMPPELISSÄ

Jumalan kutsumia profeettoja oli karkean jaottelun mukaan kahdenlaisia. Toiset vastaanottivat Herran sanan korvillaan ja toiset silmillään. Toiset siis kuulivat Jumalan sanan. Toiset, kuten Jesaja, näkivät näyn, kuvan, mikä yllä siteeratusta jakeesta käy ilmi. Lukijan on siis hyvä hetkeksi pysähtyä ja ikään kuin piirtää mielessään kuva, jonka profeetta välittää. Kuvaa voi sitten miettiä ja katsella eri puolilta. Tärkeää on havaita, ettei kuvaa pääsääntöisesti tule ottaa sillä tavoin kirjaimellisesti, että kun vaikkapa luvussa 5 Jesaja kertoo viinitarhasta, hän puhuisi konkreettisesta viiniviljelmästä. Tämä on yksi kuva, jonka avulla ilmaistaan jokin puoli Jerusalemistä ja Juudasta.

Kaikki Jesajan näkemät visiot liittyvät Jerusalemiin. Jesajan aikaan Jerusalemissa oli valmiiksi keskeinen asema ihmisten toiveissa. Profeetta ei kuitenkaan myötäillyt aikansa ajatuksia, vaan esitti vastakuvan yleisille toiveille. Jesajan aikalaiset aivan oikein ymmärsivät, että Jumala hallitsee maailman kulkua ja pahan voimia.

Tämän hallinnan odotettiin piirtyvän esiin Daavidin sukuisen kuninkaan hallinnassa. Hän johtaisi Israelin voittoisinaan sotaan vihollisia vastaan ja loisi maailman hallituksen, jossa Jerusalemissa valtaistuimellaan istuva voittoisa kuningas pitäisi kaikkia kansoja vallassaan. Jumalan ratkaisun maailman ongelmiin odotettiin, nykykielellä ilmaistuna, tapahtuvan politiikan, sodan ja kansainvälisten suhteiden pelikentällä.

Jesaja kuitenkin profetoi Jumalan hallinnan ja ratkaisun maailman hätään tapahtuvan jumalanpalveluksessa: *”Aikojen lopussa on Herran temppelin vuori seisova vahvana, ylimmäisenä vuorista, kukkuloista korkeimpana, ja kaikki pakanakansat virtaavat sinne. Monet kansat lähtevät liikkeelle sanoen: ’Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin Jumalan temppeliin, että hän opettaisi meille teitensä ja me vaeltaisimme hänen polkujansa; sillä Siionista lähtee laki, Jerusalemistä Herran sana.’”* (2:2–3) Kansat eivät tule vannomaan alamaisuuttaan poliittiselle hallitsijalle. He tulevat viettämään jumalanpalvelusta temppeliin, kuulemaan Herran opetusta ja sanaa. Jumalan kuninkuus toteutuu liturgisesti.

SEURAKUNTA LOPUNAIKOJEN LITURGISENA JERUSALEMINA

Yllä lainattu kohta alkoi sanoilla ”ai-

kojen lopussa”. Raamatussa puhutaan kahdesta aikakaudesta: nykyisestä maailmanajasta ja tulevasta maailmanajasta. Tuleva aika on se, jolloin Jesajan sanoin *”maa on täynnä Herran tuntemusta, niinkuin vedet peittävät meren”* (11:9). Jumala tuomitsee maailman ja aloittaa uuden luomakunnan. Tämä aika on jo alkanut, kun Jumala tuomitsi Jeesusuksen ristillä maailman synnin. Jeesus nousi ylös ensimmäisenä kuolleiden joukosta, ennakoiv-

den kaiken lihan ylösnousemusta. Tuo viimeinen ylösnousemus ei ole kuitenkaan vielä toteutunut. Niinpä elämme kahden ajan päällekkäisyydessä.

Jos tuleva maailma on kuitenkin jo alkanut, niin missä on Jesajan näyn ylhäinen kaupunki, Jerusalemi, jonka ylimmällä vuorella seisoo Herran temppeli? Missä on työ pyhäkkö, johon me kansat kokoonnumme jumalanpalvelukseen? Tämä ei liene Uuden testamentin lukijalle vaikea kysymys. Jeesus puhuu itsestään temppelinä (Joh. 2:21).

Hän opettaa omiensa, seurakuntansa, olevan kaupunki vuorella (Matt. 5:14). Tämä aikojen lopun pyhä kaupunki ja uusi temppeli on siis Jeesusukseen liitetty kristillinen seurakunta. Se on paikka, johon pakanat kerääntyvät viettämään jumalanpalvelusta. Siellä Jeesus, jolle on annettu kuninkaallinen valta (Matt. 28:18), hallitsee – ei poliittisesti, vaan liturgisesti.

Tämän vuoksi Uuden testamentin kirjoittajat puhuvat seurakunnasta aikojen lopun Jerusalemina. Seurakunta on yhteydessä taivaalliseen Jerusalemiin, joka Ilmestyskirjan kuvassa laskeutuu viimeisenä päivänä maan päälle (Ilm. 21:2, vrt. Gal. 4:26). Tähän taivaalliseen Jerusalemiin me kokoonnumme joka kerta, kun tulemme seurakuntana viettämään jumalanpalvelusta: *”te olette käyneet Siionin vuoren tykö ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin tykö.”* (Hepr. 12:22)

SANA JA TUNTEET

PAULIINA PYLVÄNÄINEN

PAULIINAN KOTIALBUMI

Tunteemme ovat luomistyön lahja. Jo Adamin ensimmäiset ääneen lausumat sanat puolisensa nähdessään olivat epäilemättä täynnä riemua (1. Moos. 2:23). Syn-tiinlankeemuksen välitön seuraus oli puolestaan häpeän tunne, joka sai paratiisin pariskunnan piiloutumaan toisiltaan ja Luojaltaan (1. Moos. 3:7).

Koska jokainen tunteemme on yhtä lailla lahjaa, meidän on lupa kokea koko niiden kirjo. Joidenkin tunteiden ilmaiseminen on kuitenkin helpompaa kuin toisten. Olisi tärkeää, että jo lapsena oppisimme kohtaamaan kaikenlaisia tunteita. Tunteiden kieltäminen tai niitä pakeneminen tekevät elämästä raskaampaa ja saattavat jopa sairastuttaa.

SISÄINEN SEKASOTKU

Näin kerran unta, että minulla oli tavallistakin sotkuisempi vaatekaappi. Sen hyllyt pursuilivat niin, etteivät kannattimillaan pysyneet. Housujen lahkeet olivat solmussa ja parittomia sukkia kurkisteli sieltä täältä. Yritin vetää yhdestä hihasta, mutta paidan mukana lattialle romahti koko kasa. Mieleni teki sulloa se takaisin ja sulkea ovi, mutta aavistin, ettei kannataisi. Uni kuvasi hyvin silloista elämäntilannettani. Hiljattain tapahtuneet tunteikkaat asiat ahdistivat. Ei auttanut muu kuin ryhtyä töihin ja ottaa yksi vaate kerrallaan viikattavaksi. Tunteiden tunnistamisen ja käsittelemisen myötä ahdistus alkoi helpottaa.

Koemme ja ilmaisemme tunteitamme kukin tavallamme, mutta käsittelemättömät tunteet tekevät kenen tahansa elämästä sekasotkua. Psykologit puhuvat tunnelukoista, kun he viittaavat meissä kuin itsestään virittyviin tapoihin toimia. Kun jokin tilanne laukaisee aikuisen elämässä tunnelukon, hänen vanhat tunteensa nousevat pintaan. Tiedostamattaan hän alkaa toimia niin kuin lapsena ja nuorena oppi vastaavanlaisista tilanteista selviytymään – välttelemällä, antautumalla tai hyökkäämällä. Tunteet itsessään eivät

ole ongelma, vaan se, että ne pakottavat toimimaan tavoilla, jotka ovat aikuiselle haitallisia. Omien lukkojemme tunnistaminen on ensimmäinen askel, joka meidän täytyy ottaa vapautukseemme niistä.

HENGELLISIÄ VAI PSYKOLOGISIA ONGELMIA?

Vaikeat, käsittelemättömät tunteet voivat varjostaa myös uskonelämää. Kristitty saattaa joutua kamppailemaan syyllisyyden tunteen kanssa, syyttää itseään lähes mistä tahansa teosta tai sanasta ja ehkä ajattelee Jumalankin tekevän niin. Tunteen ja synnin välille on kuitenkin vedettävä raja: Syyllisyyden tunne saattaa nousta pintaan milloin tahansa. Synnintunto sen sijaan on katumus, joka herää lain osoittaessa jonkin teon, ajatuksen tai asenteen vääräksi. Synnistä vapaudumme yksinkertaisesti tunnustamisen ja synninpäästön kautta (1. Joh. 1:9), mutta syyllisyyden tunnetta on vaikeampi saada loppumaan.

Toinen kristitty on taipuvainen ajattelemaan, ettei kukaan rakasta häntä oikeasti. Sama ajatus voi piinata myös omaa pelastusta pohtiessa: Jos minä en kelpaa toisille ihmisille, miten kelpaan Jumalallekaan? Kelpaamattomuuden tunne on vakava, mutta eri asia kuin sanan vakuutus. Jumalalle kelpaava on hän, jolle on annettu usko Kristukseen (Room. 3:26).

Kolmannesta voi puolestaan tuntea, ettei ole tarpeeksi hyvä kristitty. Vaikka hän tekisi kaikkensa, hänestä tuntuu mahdottomalta olla tyytyväinen itseensä. Sana toki kehottaa meitä kilvoittelemaan uskossa. Varsinainen tarkoitus ei kuitenkaan ole ratkaista riittämättömyyden tunteesta aiheutuvaa piinaa vaan antaa tilaa Jumalan rakkaudelle. Hänen armossaan on kullekin kristitylle kyllin (2. Kor. 12:9), tuntuipa siltä tai ei.

Kuvaamani tilanteet näyttäytynevät kristitylle ensisijaisesti uskonkysymyksinä. Koska ajatusten taustalla vaikuttavat käsittelemättömät tunteet,

oloa keventäisi myös niiden tunnistaminen ja työstäminen. Ratkaisu ei ole helppo, sillä kipeiden tunteiden taustalla on usein vielä kipeämpiä kokemuksia. Lopulta työ kuitenkin palkitsee. Olon helpottuessa rauha valtaa myös uskonelämän. Itsesi ja lähimmäistesi vuoksi suosittelen harkitsemaan, olisiko kokemuksia tarpeen käsitellä terapeutin kanssa.

SANA AUTTAA KOHTAAMAAN TUNTEET

Parhaimmillaan tunteet ovat kristityn voimavara. Ne valmistavat meitä toimimaan niin kuin kristityn kuuluu. Niiden avulla saamme yhteyden toisiin ihmisiin kotona ja seurakunnassa. Tunteidensa kanssa sopusoinnussa elävä kykenee ottamaan vastuun itsestään ja kantamaan toisen taakasta sen verran kuin hänelle on mahdollista. Tunteiden kuuntelu on luonnollinen osa elämää. Silti kristityn ei pidä antautua tunteidensa vietäväksi vaan pyrkiä toimimaan sanan mukaan. Kehottaahan Paavalikin: ”Vihastukaa mutta älkää syntiä tehkö” (Ef. 4:26).

Sanan äärellä voimme turvallisesti kohdata tunteitamme. Psalmi ja virret auttavat nimeämään niitä, antavat sopivia sanoja senhetkiseen tunnetilaan ja lohduttavat. Luojamme kasvojen edessä meidän ei tarvitse hävetä tai peitellä mitään tunnetta. Hänessä me saamme iloita (Jes. 60:10), mutta hän myös asuu heidän luonaan, joilla on särjetty sydän (Jes. 57:15). Tunteet vaihtelevat, mutta sana on aina totta.

YKSIIN KRISTUS – SOLUS CHRISTUS

✍️ PETRI HILTUNEN

Maailmassa on liikkeellä monenlaisia käsityksiä pelastumisesta. Useimmissa uskonnoissa pelastuminen liitetään oikeanlaiseen elämäntapaan ja tiettyjen palvontamenojen suorittamiseen. Kaikissa ei-kristillisissä uskonnoissa pelastuminen riippuu jostain sellaisesta, jota ihmisen pitää *tehdä*.

Raamatun ja luterilaisten uskonpuhdistajien opetus kumoo kaikki tällaiset ajatukset. Pelastumisen perustana eivät ole ihmisten teot vaan ainoastaan Kristuksen teko ristillä. Siksi voidaan sanoa, että kristinuskon mukaan ihminen pelastuu ”yksiin Kristuksen tähden” (latinaksi *solus Christus*).

Kristinusko on siten pohjimmiltaan kaiken muun poissulkeva usko. Kristuksen lisäksi ei ole olemassa mitään muuta pelastustietä. Vaikka nykyihminen saattaa kokea tämän ahdasmielisenä ja suvaitsemattomana, se on Raamatun selvä ilmoitus.

RAAMATUN TODISTUS

Pietarin mukaan ”ei kukaan muu voi pelastaa kuin hän (Jeesus Kristus). Mitään muuta nimeä, joka meidän pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla” (Ap. t. 4:12). Tämä sulkee pois mahdollisuuden, että ihminen voisi saavuttaa pelastuksen jonkun ihmisen tai muun jumalan kuin Kristuksen avulla. Turvautuminen hänen nimeensä (Jeesus = ”Herra pelastaa”) on ainoa keino päästä taivaan kotiin.

Myös Jeesus itse opetti tätä ainoaa pelastustietä. Hän sanoi opetuslapsilleen: ”Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani” (Joh. 14:6). Jeesus edellyttää tässä itselleen sellaista asemaa, joka ei salli rinnalleen ketään tai mitään muuta. Hän on tie taivaaseen, vain hänellä on täydellinen totuus ja vain hänessä voi ihminen löytää todellisen, ikuisen elämän.

Paavali vahvistaa tämän Jeesuksen

ainutkertaisuuden, kun hän kirjoittaa: ”Jumala on yksi, ja yksi on välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus” (1. Tim. 2:5). Tässä käytetty kreikan kielen sana *mesites* tarkoittaa ”rauhanvälittäjää”. Vain Kristus pystyy tuomaan rauhan Jumalan ja häntä vastaan rikkoneen ihmisen välille. Sen rauhan aikaansaaminen maksoi kuitenkin Vapahtajalle hänen henkensä.

Kaikkein laaja-alaisin määritelmä asiasta on Kolossalaiskirjeessä, jossa sanotaan, että ”Kristus on kaikki, hän on kaikissa” (Kol. 3:11). Edellä Paavali sanoo kolossalaisille, että te ”olette riisuneet pois vanhan ihmisen tekoinensa ja pukeutuneet uuteen, joka uudistuu tietoon, Luojansa kuvan mukaan” (Kol. 3:9-10). He olivat Kristukseen kastettuja, mikä merkitsi sitä, että he olivat pukeneet Kristuksen ylleen (Gal. 4:27). Siksi Kristus oli kaikki ja kaikissa, ei enää ihmisen vanha minä tekoineen. Yksiin Kristus oli heidän kelvollisuutensa Isän edessä.

VAIN KRISTUKSESSA ON ARMO

Keskiajan hurskaudessa Jumalan armosta oli tullut kuin jonkinlaista kaa-sua tai säteilyä, joka auttaa ihmistä täyttämään Jumalan käskyt ja pyhittymään elämässään. Luther asetti tämän tilalle Kristuksen ristintyön, jossa yksinomaan näkyy ja toteutuu Jumalan

armo ihmisiä kohtaan. Paavali sanoo, että ihmiset ”saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa” (Room. 3:24). Armon saaminen tapahtuu siis vain Kristuksen lunastustyön kautta.

Ihmisen on mahdollon ymmärtää tai vastaanottaa Jumalan armoa, ellei hän katso Kristuksen ristille. Sieltä – ja vain sieltä – ihminen löytää Jumalan armon: ”Siinä on rakkaus – ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovitukseksi” (1. Joh. 4:10). Yksiin Kristus, ristillä meidän puolestamme kuolevana, on meidän pelastuksemme perusta. Yksiin hänessä tulee armo meidän keskellemme uskossa vastaanotettavaksi.

USKO TARTTUU YKSIIN KRISTUKSEEN

Johannes Bugenhagen (1485–1558) sanoo: ”Jos tunnet Jeesuksen, on kylä, vaikka et muuta tuntisikaan. Jos et tunne Jeesusta, ei merkitse mitään, vaikka oppisit kaiken muun”. Opetus siitä, että pelastuksen perustana on ”yksiin Kristus”, toimii siis kahteen suuntaan. Yhtäältä ”yksiin Kristus” kertoo siitä, mitä tarkoittaa Jumalan armo. Toisaalta kertoo ”yksiin Kristus” siitä, mikä tai kuka on meidän uskomme ainoa oikea kohde.

Pelastuminen tapahtuu niin, että me uskolla tartumme siihen Kristuksen sovitustyöhön, jonka hän teki ristillä meidän hyväksemme. Pelastuminen ”yksiin Kristuksen tähden” toteutuu siis ”yksiin uskon kautta”. Pelastumisen syynä ja perusteena ei kuitenkaan ole meidän uskomme – saati tekomme – vaan yksiin ja ainoastaan Kristuksen ansiollinen teko Golgatan ristillä. Tuo teko on Jumalan armo.

VOIKO KÄRSIVÄ IHMINEN USKOA JUMALAN HYVYYTEEN?

TAPIO PUOLIMATKA TARJA VÄNSKÄ-KAUHANEN

Monien ateistien mielestä kärsimys on todiste siitä, ettei kaikkivaltiasta ja hyvää Jumalaa ole olemassa ja että maailmankaikkeus on tarkoitukseton. Filosofit John Hare kiteyttää kärsimyksen ongelman kysymykseen: Miten paljon ja minkälaista pahuutta maailmassa pitäisi olla, jotta se tarjoaisi perusteen luopua uskosta hyvän ja kaikkivaltiaan Jumalan olemassaoloon? Mikä olisi sellaista pahuutta, ettei hyvällä Jumalalla voisi olla mitään hyvää syytä sallia sitä?

Haren mielestä Jumalan olemassaoloa vastaan todistaisi, jos maailmamme olisi sellainen, ettei ihmisen enää olisi järkevää pyrkiä tekemään hyvää. Oletetaan, että aina kun yrittäisin tehdä hyvää, siitä seuraisi jotakin vahinkoa. Tällöin maailmaa hallitsisi sellainen pahuus, että sen perusteella voimme sanoa: ”Maailmaa ei todennäköisesti ohjaa hyvä Jumala vaan paha demoni, joka haluaa tehdä moraalista elämästämme mieletöntä.”

VASTAUS KÄRSIMYKSEN ONGELMAAN

Maailmamme sisältää kuitenkin paljon hyvää ja suurimmat epäonnistumiset voivat kääntyä voitoiksi. Siksi on perusteltua uskoa kärsimyksen ongelmalle löytyvän vastauksen. Eleonore Stumpin mielestä tämä vastaus ei voi jäädä pelkästään filosofiselle tasolle: kärsivä ihminen tarvitsee tietoa Jumalan henkilökohtaisesta rakkaudesta häntä itseään kohtaan.

Jumalan rakkaus tulee ihmiselle henkilökohtaiseksi ehtoollisessa, jossa Kristus on läsnä ruumiillisesti. Kärsivä Kristus antoi ruumiinsa ja verensä pelastaakseen meidät.

Sanassa ja sakramenteissa Kristus on todellisesti läsnä ja niiden avulla pääsemme osalliseksi evankeliumin välittämästä todellisuudesta. Tulemme liitetyiksi Persoonaan, joka on itse kokenut kaikkien ihmisten kaikki kärsimykset menettämättä uskoaan Juma-

lan rakkauteen. Kärsiessään Kristus uppoutui Jumalan rakkauden perimmäisiin syvyyksiin. Tältä pohjalta voimme ymmärtää kärsimyksen palvelevan hyvää tarkoitusta.

RISTIN RYÖVÄRI

Ehtoollisessa voimme samaistua evankeliumeissa kerrottuun ristin ryöväriin. Hänet oli rikoksensa tähden tuomittu kiduttavaan ristiinnaulitsemiskuolemaan. Syystä hän koki täydellisesti epäonnistuneensa. Hänen elämänsä päättyisi äärimmäisen tuskallisella ja häpeällisellä tavalla.

Kuitenkin tuon rikollisen elämän täydellinen epäonnistuminen kääntyi itse asiassa hänen suurimmaksi voitokseen. Hänen katkerimman tappionsa hetki muuttui hänelle paratiisiin oveksi. Hän tunnusti syntinsä kuolemantuskan hetkellä. Hän tunnusti Jeesuksen olevan synnitön Jumalan Poika. Nämä totuudet hän oli itse voinut todentaa ristillä riippuessaan ja seurattaessaan Jeesuksen kuolinkamppailua.

Hän kohtasi totuuden sekä itsensä että Jeesuksesta. Hän jätti jäljen maailmanhistoriaan juuri täydellisen epäonnistumisensa tähden ja siksi, että hän tunnusti suuret syntinsä Jeesukselle. Ilman elämänsä täydellistä umpikujaa hänen elämänsä olisi todennäköisesti jäänyt täysin merkityksettömäksi. Hänen suuret syntinsä eivät estäneet Jeesusta antamasta hänen elämälleen pysyvää merkitystä, vaikka hänellä oli vain muutamia tunteja elin-aikaa jäljellä.

Ristin ryövärin elämä ei olisi suuren kärsimyksen keskellä voinut uudistua, jollei hänellä olisi ollut anteeksisaamisen mahdollisuutta. Jos hän ei olisi voinut muuttaa elämänsä juonta, hän olisi jäänyt oman historiansa vangiksi pilkkaamaan Jeesusta. Mutta koska hän sai syntinsä anteeksi, hänessä heräsi toivo uudesta tulevaisuudesta kuoleman jälkeen. Hän koki mielenmuutoksen seurattaessa Jee-

suksen hidasta ja tuskallista kuolemaa ristillä. Hän muuttui katkeroituneesta pilkkaajasta ihmiseksi, jonka sisimmässä heräsi uusi toivo. Hän vakuutui siitä, että Jeesuksella on kuoleman jälkeisen elämän avaimet. Hän usko Jeesuksen ristin kärsimysten sovittavan myös hänen syntinsä. Hänen elämänsä näytti täysin tuhotulta, mutta suurimman tappion hetki muuttui suurimmaksi voitoksi, koska hän pääsi osalliseksi Kristuksen uhrista.

EPÄTOIVON MAHDOLLISUUDET

Usein Kristuksen ristin merkitys avautuu ihmiselle juuri äärimmäisen epätoivon hetkellä, koska Kristus oli epätoivossa Jumalan hylätessä hänet ristillä: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?”

Mitä vaikeamman kärsimyksen kohtaamme, sitä suuremman mahdollisuuden saamme Jumalan rakkauden ymmärtämiseen. Kristinuskon vastaus kiteytyy Raamatun jakeessa: ”Kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat.” Jumalan rakkauden valossa tarkasteltuna suurimmat tappiot voivat muuttua voitoiksi, epäonnistumiset onnistumisiksi. Ristin ryöväri löysi tien paratiisiin syvimmän epätoivonsa hetkellä.

ATT LEVA SOM KRISTEN UNDER VÄRLDSLIG ÖVERHET

✍️ TOMAS APPELQVIST 📷 WIKIMEDIA COMMONS

Frågan hur man som troende ska förhålla sig till makthavarna i samhället har en lång historia bakom sig. Redan i GT ser vi hur judarna i vissa perioder levde under främmande makter och i andra perioder styrde sig själva. Även de perioder som man fick möjlighet att ha judiska makthavare var dock präglade av kompromisser av olika slag. Livet under världslig överhet lär oss att synden är med i allt och att det aldrig finns några enkla lösningar som man kan ta till för att etablera en samhällsordning som till fullo ger uttryck för Guds vilja.

I en mening kan man säga att denna problematik kulminerar i Nya Testamentet när Jesus blir utlämnad för att avrättas av den dåtida världsliga överheten, romarna. Samtidigt kan vi även här se att flera personer som skulle varit företrädare för Guds folk, både det gamla judiska (exempelvis överstepräster och folkmobben som ropar ”korsfäst”) och den nya apostlakretsen (främst Judas) sviker det uppdrag de har att ”lyda Gud mer än människor”, för att tala med orden Apg 5:29. Av händelserna kring Jesus förstår vi att inte ens de som vet att det är viktigt att lyda Guds ord alltid handlar efter Guds vilja i det världsliga. Därefter fortsätter den kristna kyrkan att verka som en ifrågasatt grupp fram till trehundratalet.

FÖRKYRKAN SOM PROBLEM OCH MÖJLIGHET

När de kristna blev erkända och ganska snabbt etablerade sig som majoritetsreligion omkring år 400 rådde stor optimism om att det tidigare spänningsfulla förhållandet till makthavarna skulle vändas till en syntes där kyrka och samhällsliv går sida vid sida. Man hoppades på en utveckling där världen skulle förvandlas så att paradiset gudomliga livsvillkor kunde återställas steg för steg.

Kyrkofadern Augustinus (354-430) vill med sin bok *Om Guds stad* påminna de kristna om den bibliska läran, att livet här på jorden är en kamp

mellan gott och ont, mellan ”Guds stad” och ”världsstaden”. Den här kampen går rakt igenom varje kristen människa och vi tjänar världsstaden och dess härskare, djävulen, när vi sätter jordiska önskinningar över de andliga dimensioner som Gud har lagt ned både i skapelsen och i sitt ord. Med Guds stad avses däremot allt gott som är enligt Guds vilja, även på skapelsens plan.

Augustinus vill med sin bok rikta en skarp varning till Kyrkan så att hon har ett strikt fokus på andliga angelägenheter. Med detta menar han inte att en jordisk kyrkoorganisation någonsin kan stänga världsstaden helt ute. Han vill endast visa hur Kyrkan fyller sin unika roll i kampen för Guds stads utbredning när hon inte går in i olika världsliga diskussioner utan alltid låter sig styras av andliga överväganden, utifrån de insikter som är unika för kristen tro.

REFORMATIONEN SOM PROBLEM OCH MÖJLIGHET

Under medeltiden kom Augustinus att läsas och tolkas på flera olika sätt. Ofta glömde man att läsa ”ursprunget”, Augustinus egen bok, och flera olika augustinska traditioner uppstod. Några av dessa traditioner förvanskade det sätt på vilket Augustinus utifrån sin platonska tradition hade talat om det andliga som något högre än det världsliga. Följden av detta blev att kyrkan, trots Augustinus varningar, började ses som överordnad världsliga ledare även i politiska frågor.

Det är mot denna bakgrund som Luther formulerar sin lära om andligt och världsligt regemente. Han ville lyfta fram insikterna från Bibeln och Augustinus och aktualisera dem på ett sätt som inte är bundet till vissa historiska omständigheter utan kan tillämpas i alla olika samhällssystem. Luther utgick särskilt från Rom 13, där det bland annat står ”Varje människa skall underordna sig den överhet hon har över sig” och ”Överheten är en Guds tjänare till ditt bästa”.

Med hjälp av denna lära kunde

lutherska samhällen etableras där det inom förnuftsgränser rådde stor tankefrihet inom det världsliga (jämfört med andra, icke-lutherska länder i Europa vid samma tid) samtidigt som det fanns en bergfast enhet i läran inom det andliga regementet. I historiens ljus kan vi dock konstatera att Luthers lära skulle komma att bli minst lika missbrukad som Augustinus i samma ärende.

För att Luthers tvåregementslära ska fungera krävs att Guds folk någorlunda väl kan urskilja de olika uttrycken för världslig överhet som vi lyder under. Som hjälp för detta finns exempelvis treståndsläran, som bland annat ligger till grund för Luthers förklaringar av buden i de två olika katekesversionerna. Paulus hade ju aldrig skrivit att alla som förvaltar världslig makt ska lydas till fullo. Paulus talar i Rom 13 om samvetet, den mänskliga kärleken som är lagens uppfyllelse och att ”de styrande är Guds tjänare, ständigt verksamma för just denna uppgift” (vers 6).

Den världsliga överheten har att försvara ett samhälle där olika yttningar av genuint mänskligt förnuft kan göra samhället mer framgångsrikt samtidigt som man respekterar den andliga tillvarons domän, ”samvetet” med Pauli ord ovan. Till det världsliga regementets uppdrag hör förstås att föra vidare all mänsklig visdom som har använt det förnuft som Gud i alla tider lagt ned i oss människor. Problemet med den lutherska läran uppstår när det världsliga inte längre håller sig inom dessa gränser, utan man börjar resonera ”förnuftigt”, alltså för att finna argument mot Guds bud och skapelseordning. Därmed har vi kommit till nutiden.

NUTIDEN SOM PROBLEM OCH MÖJLIGHET

Lutherska kyrkor har alltid bett för överheten, framförallt i högmässans förbön. Detta är gott och rätt, eftersom Paulus uppmanar till förbön ”för kungar och alla i ledande ställning” och förklarar orsaken: ”så att vi

kan föra ett lugnt och stilla liv på allt sätt gudfruktigt och värdigt" (1 Tim 2:2). Samtidigt finns det åtminstone två allvarliga problem med denna tradition, ifall man tolkar den som om det världsliga regementet i evangelisk mening främst handlar om att anpassa sig till den samhällsordning som för tillfället råkar vara rådande i den stat som man lever i.

Det första allvarliga problemet med en sådan "minimalistisk" tolkning är att alltför många människor idag lever i samhällen där det inte ens är möjligt att urskilja en överhet av detta slag. Det kan ha sin grund i korruption inom rättsväsendet och i politikernas sätt att kontrollera staten, där oskrivna lagar av olika slag tenderar att bli viktigare än de skrivna och officiellt stiftade lagarna. Det kan ha sin grund i sammanfallande stater på grund av inre eller yttre konflikter. Flera länder i Europas nära omgivning har två parallella regeringar samtidigt. Om man lever i flykt eller under ockupation kan det vara helt omöjligt att veta vem som ska anses vara "världslig överhet" i den här abstrakta meningen, som vi ofta har använt när vi utformat våra förböner.

Det andra allvarliga problemet med att se världslig överhet som något som främst ligger på statlig nivå är att kopplingen mellan det världsliga regementet och kampen mot ondska uppfattas som något väldigt avlägset och oklart. Så hade det inte varit för Augustinus och Luther. När de talade om det världsliga som Guds tjänare syftade de på specifika personer och samhällsfunktioner som rent konkret hade varit framgångsrika i att skydda och bevara det som ligger nedärvt i skapelseordningen.

När vi utformar våra förböner är det som sagt alltför en god utgångspunkt att börja med det sekulära samhällets officiella maktbärare. Men vi ska inte stanna där. Vi ska också försöka sätta ord på de sociala strukturer där vi rent konkret gör vår politiska gärning i syfte att stärka "Guds stad" på skapelseplanet. Här kan vi återigen tänka på orden i 1 Tim: "så att vi kan föra ett lugnt och stilla liv, på allt sätt gudfruktigt och värdigt". De verksamheter i vardagen som fyller denna funktion är den viktigaste delen av vår politiska existens som kristna. De per-

soner som leder eller känner ett extra stort ansvar för dessa verksamheter, kanske genom att försvara dem mot onda angrepp av olika slag, ska vi lära oss att känna igen som en viktig del av den överhet som behöver vår förbön.

Så leder även denna fråga in i lutherdomens centrum, Kristi rättfärdighet för oss människor. För att få en djup insikt i Guds ord, förstått som lag och evangelium, behöver vi bygga upp strukturer som på det världsliga planet ger oss möjligheter att praktisera mänsklig kärlek enligt det samvete som Gud har lagt ner i oss. De här strukturerna ska vi tolka teologiskt,

som en del av kampen mot det onda i tillvaron. Luther återkommer ofta till detta i sin utläggning av bönen "fräls oss ifrån ondo". Samtidigt får vi påminna oss om begränsningarna i det som kan göras i och för den här världen. Med den augustinska traditionen får vi läsa Jesu ord till Pilatus, en av den tidens världsliga maktbärare, från Joh 18:36 – "mitt rike är inte av den här världen".

PAPPISVIHKIMYS ADDIS ABEBASSA

✍ RISTO SORAMIES

📷 GURHANIN KOTIALBUMI

Pastorit Anssi Simojoki, Jonas, Mekonen, Mohamed Gurhan ja piispa Risto Soramies vihkimyksen jälkeen.

Kolmantena adventtina 11.12.2016 vihittiin Etiopian somalivähemmistön luterilaisen kirkon ensimmäiseksi pastoriksi Mohamed Gurhan, entinen muslimi, joka tuli kristityksi 1980-luvun lopulla. Mohamed Gurhanin elämästä on Marja-Liisa Nore kirjoittanut Pyhäkön Lampun joulunumerossa 2016.

Vihkimys tapahtui Etiopian pääkaupungissa Addis Abebassa luterilaisen Mekane Yesus -kirkon tiloissa. Paikalla oli somalikristittyjä – jotkut heistä vielä kastamattomia – sekä muitten kirkkojen edustajia, yhteensä noin 50 henkeä. Piispa Risto Soramiestä avusti kaksi etiopialaista pastoria, pastori Jonas Mekane Yeesus -kirkosta ja pastori Mekonen Etiopian evankelisluterilaisesta kirkosta sekä tohtori Anssi Simojoki.

USKONNONVAPAUTTA

VAINOJEN VARJOSSA

Etiopiassa somalikristityillä on lain ja viranomaisten puolesta vapaus harjoittaa uskoa, kuten somalimaakunnan pääministeri vakuutti vastaanotolleen kirkon ja Lähetysshiippakunnan edustajille. Hallituksen toivomukse-

na on, että tämä luterilainen kirkko perustaa koulun niin pian kuin se on mahdollista.

Muslimit eivät tietenkään katso suopeasti islamista luopuneita heimoalaisiaan. Siksi pappisvihkimyksen paikka oli sopiva: se on omistettu Mekane Yesus -kirkon 1979 marttyyrina kuolleen pääsihteerin Gudina Tumsan muistolle. Kommunistit eivät aikanaan keksineet parempaa keinoa pääs-

tä kristityistä vihollisistaan, kuin vangitsemalla, pelottelemalla ja murhaamalla. Kirkko on kuitenkin vain kasvanut noidenkin vainojen jälkeen.

LÄHETYSHIIPPAKUNNAN

LÄHETYSKOHDTE

Mohamed Gurhan toimi n. 9 vuotta yhteistyössä Anssi Simojoen kanssa luterilaisen kirjallisuuden käännösprojektissa. Hän on myös opiskellut teologiaa ja kasvanut luotetuksi johtajaksi pienelle laumalleen. Tällä kirkolla on kaksi seurakuntaa: toinen Addis Abebassa ja toinen somalimaakunnan pääkaupungissa Jigjigassa.

Anssi Simojoki ja Risto Soramies tapasivat molempien seurakuntien jäseniä ja opettivat heille katekismusta yhteensä viikon ajan, n. 6 tuntia päivässä!

Etiopian luterilainen somalikirkko on Lähetysshiippakunnan lähetyskohde, ja sen vastavihitty pastori pitää säännöllisesti yhteyttä hiippakuntamme lähetysvastaaviin ja piispaan. Sillä on hyvät suhteet Etiopian muihin kirkkoihin, erityisesti luterilaisiin. Päämääränä on tietenkin kirkon itsenäistyminen kakin tavoin. Kirkko on tietenkin esirukousten tarpeessa ja toistaiseksi myös taloudellisen tuen varassa.

Anssi Simojoki ja Mohamed Gurhan pappistutkintoa pitämässä puun varjossa.

"Olkaa alamaiset kaikelle inhimilliselle järjestykselle Herran tähden, niin hyvin kuninkaalle, joka on ylin." (1. Piet. 2:13)

Auktoriteetteihin, instituutioihin tai esivaltaan liittyy nykyisin harvoin myönteisiä mielikuvia. Valtaa käyttävä ja vallan alainen mielletään monesti vastapelopeiksi, oli sitten kysymys perheestä, koulusta tai yhteiskunnasta. Olisi parempi, jos näitä rakenteita ei tarvittaisi: lapset voisivat kasvaa ja oppia vapaasti, markkinat voisivat toimia vapaasti ja ihmiset voisivat toteuttaa itseään vapaasti. Ovatpa jotkut filosofit ehdottaneet vapautumista kahlitsevista moraalिसäännöistäkin. Ihmisen pitäisi elää kuolleen sääntöjen tuolla puolen.

Esivaltaa kyllä tarvitaan, mutta se näyttäytyy välttämättömänä pahana esimerkiksi yhteiskuntarauhan turvaamiseksi. Vallanalaisuuteen suostutaan, koska siitä on hyötyä. Kristinuskon mukaan monista vallan väärinkäytöistä huolimatta esivalta on Jumalan säätämä järjestys. Se on hyvää, ei vain hyödyllistä. Ihmistä ei luotu tasavertaiseksi Jumalan kaveriksi. Ihminen on Jumalan lapsi, alamaainen taivaalliselle Isälleen. Samalla tavalla on hyvä, että perheissä on pää ja lapset ovat kuuliaisia vanhemmilleen. On myös oikein ja hyvää, että ihmiset ovat kuuliaisia ja uskollisia esivallalle. Paratiisissa puusta syömättä jättäminen ei ollut perusteltavissa millään ilmeisellä hyödyllä tai järkisyöllä. Käskyä noudattamalla ihmiset osoittivat kuuliaisuutta ja uskollisuutta luojalleen.

Pietari kirjoittaa, että esivallalle pitäisi olla kuuliainen Herran tähden. Nämä kaksi asiaa kuuluvat yhteen. Kuinka ihminen voi vaatia tai saarnata kuuliaisuutta Jumalalle, jos hän ei osaa olla kuuliainen edes esivallalle, joka on Jumalan tahtoma järjestys? Maallinen järjestys ei silti saa nousta Jumalaa vastaan. Laivassa miehistö on alamaainen aina ensin kapteenille ja vasta sitten perämiehelle. Jos perämies nousee kapteenia vastaan, se on kapina.

Tällainen kapina nähtiin paratiisissa, joka modernissa tulkinnassa sepitetään kunniakkaaksi vapautumiseksi ja aikuistumiseksi. Ihmisen hillitön tarve vapautua kaikesta onkin monesti kaikuja paratiisista. Ihmiselle on hyväksi elää Jumalan tahdottoman maallisen järjestyksen alaisena. Se suitsii ihmisen syntistä luontoa, jonka tahto on elää vapaana vain itselleen. Vapautumisen vimmassaan ihminen ajautuu synnin orjuuteen.

Loppujen lopuksi ihminen on aina jonkin vallan alla. Siksi on hyvä kysyä, mistä olet vapaa ja kenen alamaainen olet. Luonnollinen ihminen haluaa olla Jumalasta vapaa ja joutuu synnin valtaan. Jeesus kutsuu vapauteen synnistä ja taivaan kansalaisuuteen. Näillä kahdella on syvä ero. Maailman, synnin ja perkeleen valtakunnassa on vain orjia. Taivasten valtakunnan kansalaisuus on alamaisuutta rakastavalle Isälle.

Joni Ahonen

ENSIMMÄISTÄ KERTAA ÄIDIN HAUDALLA

ILKKA PÖYRY

Alli Heikkinen syntyi pula-ai- kana Suomussalmella talvella 1933 vaatimattomiin oloihin. Biologinen isä torjui lapsensa ja vihasi myös lapsen äitiä ja ajoi tämän talvel- la 1934 pakkaseen.

- Äiti sairastui rintatautiin ja joutui Muhokselle keuhkotautiparantolaan, jossa hän kuoli vajaata vuotta myö- hemmin, Alli Heikkinen kertoo.

Köyhillä ei 30-luvulla ollut varaa maksaa kuolleiden omaisten kuljetusta oman kotiseurakunnan kirkkomaahan haudattavaksi. Heidät haudattiin kan- gassäkeissä Muhoksen hautausmaan yhteishautaan, johon ei pystytetty edes minkäänlaista muistomerkkiä.

VIHDON ÄIDIN HAUDALLA

Alli pääsi ensimmäisen kerran vierai- lemaan äitinsä haudalla kesällä 2016. Hän pyysi allekirjoittanutta selvittä- mään Muhoksen hautauskirjoista äi- tinsä hautapaikan. Tieto yhteishaudas- ta sattuiinkin löytymään vanhoista kir- joista, ja seurakunta pystytti paikalle muistomerkkin. Näin Allille mahdolis- tui käydä ensimmäisen kerran elämä- sään äitinsä haudalla 83-vuotiaana.

Hautakummulla Alli käy muistele- maan omaa elämäänsä. Ihmeellises- ti Jumalan siunaavat kädet ovat olleet kaikessa mukana.

- Uskovat isoäidit ja eno huolehti- vat orpotytön kasvatuksesta. Kaste- pappi Liimatta tapasi minut myöhem- min ja kertoi rukoilleensa säännöllis-esti vuosien ajan kastamansa orpoty- tön puolesta, Alli muistelee.

Muistoihin nousee haudan äärellä myös rippipappi Säippä, joka lämpi- mästi siunasi ja rukoili hyljeksityn rip- pilapsensa puolesta. Uskovaisten kan- sakoulunopettajien rakkaudentäytei- set uskontotunnit Alli koki myös elä- määnsä siunaavina lahjoina.

ANTEEKSIANTO ON LAHJA JUMALALTA

Muistot isästä kirjoittavat kyöneet Allin silmiin.

- Koulun äi- tienpäiväjuhlassa minulle kerrottiin, että isä istuu kat- sojien joukossa – en pystynyt esit- tämään sitä roo- lia, joka minulle juhlanäytelmässä oli annettu.

Aikuisiällä Al- li solmi kuitenkin suhteet isään ja sai hoitaa aika- naan tämän hau- tajaisjärjestelyt.

- Katkeruudel- la ei ollut sijaa sydämessä – an- teeksianto on lahja Jumalalta.

Taunon kanssa solmittiin avioliitto, johon syntyi seitsemän lasta. Yksi lap- sista kuoli synnytykseen.

- Avioliitto muuttui onnellisek- si, kun Taunokin sai ymmärryksen siitä, että hänkin kuuluu Kristuksel- le ja saa omistaa täyden armon ja anteeksiantamuksen.

Taunosta tuli Kansanlähetyksen saarnamies, ja Heikkisten koti oli 40 vuotta avoin kaikille ruumiin ja hen- gen ravintoa kaipaaville. Monet tule- vat papitkin saivat nauttia Heikkisten vieraanvaraisuudesta ja huolenpidosta.

Tauno ja Alli joutuivat jättämään Kansanlähetyksen ja saivat rukouk- siinsa vastauksen, kun Luther-sääti- ön pastorit Kalle Väättäinen ja Jan- ne Koskela alkoivat pitää messuja Kajaanisissa.

- Kansanlähetyksen kastenäkemys oli aina askarruttanut Taunoa, ja Lut- her-säätiön messuista ja opetuksista me saimme vastauksia.

Nyt Heikkisillä oli vanhoilla päivil- lään turvallinen kotiseurakunta, jossa he saivat levätä Kristuksen haavois- sa ja luottaa siihen, että jo kasteessa kaikki on heille annettu. Tauno sai iä- sisyskutsun 2011.

JÄLLEENNÄKEMISEN ODOTUS

Äitinsä hautakummulla Alli hiljaa kiittäen keskustelee Jumalan kanssa.

- Vaikka elämä on ollut useasti poikkeuksellisen raskasta ja vaikeaa, olet sinä, Herra, huolehtinut kaikesta. Voi jospa kaikki kuusi lastani, 20 las- tenlasta ja kahdeksan lastenlastenlas- ta saisivat omistaa armon sinussa, Va- pahtaja, ja he, koko suku, kerran iloita taivaassa yhdessä unohdettuna hauda- tun Allin äidin kanssa.

Tyytyväisenä Alli jättää hautakum- mun ja kertoo, miten kaikki on nyt lokahtanut paikoilleen. Hän on aina halunnut löytää äitinsä haudan. Pitkä vaellus on päättynyt.

Allin suuri kiitollisuuden aihe on myös turvallinen seurakunta, jossa palvelee Hannu-pastori. Häntä Alli on saanut joskus pienenä hoitaakin.

- Filippuksen messun ehtoollispöy- dässä koen pyhien yhteyden ja uskon, että äiti katselee siellä ehtoollispöydän kaaren näkymättömällä puolella Alli- tyttärtään, ja me molemmat odotam- me iloista jälleennäkemistä Kristuksen jalkojen juuressa kerran taivaassa.

Allin elämän tunnuslause on Ps. 27:10: "Vaikka minun isäni ja äiti- ni minut hyljätkööt, niin Herra minut korjaa."